

Wielki Czwartek to dzień pełen głębokich znaczeń dla wiary katolickiej. Jednym z najbardziej poruszających momentów tego dnia jest zdrada Judasza Iskarioty, jednego z dwunastu apostołów wybranych przez Jezusa. Ten akt, który zapoczątkowuje Mękę Chrystusa, skłania nas do refleksji nad złożonością grzechu, ludzką słabością i nieskończonym miłosierdziem Boga. Poprzez postać Judasza możemy nauczyć się cennych lekcji o nawróceniu, przebaczeniu i znaczeniu zaufania Bożej łasce.

Judasza Iskariota: Apostoł, który zdradził Jezusa

Judasza Iskariota jest niewątpliwie jedną z najbardziej enigmatycznych i tragicznych postaci w Ewangeliach. Został wybrany przez Jezusa, aby być częścią bliskiego grona dwunastu apostołów, tych, którzy dzielili z Nim chwile nauczania, modlitwy i cudów. Jednak Judasz jest przede wszystkim pamiętany za swoją zdradę: za trzydzieści srebrników wydał Jezusa w ręce religijnych przywódców tamtych czasów, ułatwiając Jego aresztowanie w Ogrodzie Oliwnym.

Zdrada Judasza nie była aktem impulsywnym, lecz zaplanowanym. Ewangelie mówią, że szatan wszedł w niego (Łk 22,3), co sugeruje, że jego serce stopniowo odwróciło się od Jezusa. Chociaż Judasz był świadkiem cudów i słuchał nauk Chrystusa, pozwolił, by ambicja, rozczarowanie lub zwątpienie poprowadziły go ciemną ścieżką.

Grzech Judasza: Lustro naszych własnych słabości

Historia Judasza konfrontuje nas z niewygodną prawdą: wszyscy jesteśmy zdolni do grzechu, do odwrócenia się od Boga i zdrady tego, co kochamy najbardziej. Judasz nie był potworem, lecz omylnym człowiekiem, jak każdy z nas. Jego grzech przypomina nam, że zło nie zawsze objawia się w oczywisty sposób; często ukrywa się pod postacią usprawiedliwień, ambicji czy lęków.

W codziennym życiu również możemy popaść w postawy, które oddalają nas od Boga: kłamstwo, zazdrość, egoizm, obojętność na cierpienie innych. Zdrada Judasza zaprasza nas do zbadania naszych serc i zadania sobie pytań: W jakich momentach zdradziłem swoje wartości, swoją wiarę lub ludzi, których kocham? Jak mogę wzmocnić moją relację z Bogiem, aby nie ulec pokusie?

Skrucha Judasza: Stracona okazja

Po zdradzeniu Jezusa Judasz poczuł wyrzuty sumienia. Ewangelie mówią, że zwrócił trzydzieści srebrników arcykapłanom i starszym, mówiąc: „Zgrzeszyłem, wydając krew niewinną” (Mt 27,4). Jednak jego skrucha nie wystarczyła, by skłonić go do szukania przebaczenia u Jezusa. Zamiast zaufać Bożemu miłosierdziu, Judasz powiesił się, pogrążając się w rozpacz.

Ten tragiczny koniec uczy nas kluczowej lekcji: grzech, niezależnie od tego, jak ciężki, nigdy nie wykracza poza zasięg Bożego miłosierdzia. Judasz miał okazję, by się nawrócić i zwrócić ku Jezusowi, ale wybrał rozpacz zamiast nadziei. Jego historia ostrzega nas przed niebezpieczeństwem pozwolenia, by grzech przekonał nas, że nie ma wyjścia, że nie jesteśmy godni przebaczenia.

Miłosierdzie Jezusa: Miłość większa niż grzech

W przeciwieństwie do rozpacz Judasza, Wielki Czwartek objawia nam nieskończone miłosierdzie Jezusa. Chociaż wiedział, że zostanie zdradzony, Jezus nie wykluczył Judasza z Ostatniej Wieczerzy. Nawet podał mu kawałek chleba jako znak przyjaźni (J 13,26), gest, który odzwierciedla Jego bezwarunkową miłość. Jezus nie pragnął zguby Judasza, ale jego nawrócenia.

Ten akt miłości przypomina nam, że bez względu na to, jak daleko upadliśmy, zawsze możemy wrócić do Boga. Miłosierdzie Jezusa jest większe niż jakikolwiek grzech. Jak uczy nas Psalm 103: „Jak ojciec lituje się nad dziećmi, tak Pan lituje się nad tymi, którzy się Go boją... Jak daleko wschód od zachodu, tak oddala od nas nasze winy” (Ps 103,13.12).

Judasza i Piotr: Dwie odpowiedzi na grzech

Pouczające jest porównanie reakcji Judasza z reakcją Piotra, który również zgrzeszył, zapierając się Jezusa trzy razy. Jednak podczas gdy Judasz pogrążył się w rozpacz, Piotr gorzko zapłakał i szukał przebaczenia. Po Zmartwychwstaniu Jezus zapytał go trzykrotnie: „Czy mnie kochasz?” (J 21,15-17), przywracając w ten sposób ich relację.

Różnica między Judaszem a Piotrem nie leży w ciężarze ich grzechów, ale w ich gotowości do przyjęcia miłosierdzia Jezusa. Piotr zaufał miłości Chrystusa, podczas gdy Judasz dał się pokonać poczuciu winy. To porównanie zachęca nas, byśmy naśladowali Piotra: byśmy przyznali się do naszych błędów, szczerze się nawrócili i zaufali, że Bóg nam przebaczy.

Lekcje dla naszego życia duchowego

Historia Judasza pozostawia nam kilka lekcji, które możemy zastosować w naszym życiu duchowym:

1. **Czuwać nad naszym sercem:** Grzech zwykle nie pojawia się nagle, ale rozwija się stopniowo. Musimy być czujni wobec pokus i wzmacniać naszą relację z Bogiem poprzez modlitwę, sakramenty i czytanie Jego Słowa.
 2. **Nawracać się z nadzieją:** Kiedy popadamy w grzech, nie powinniśmy rozpaczać. Bóg jest zawsze gotów nam przebaczyć, jeśli zwrócimy się do Niego ze skruszonym sercem.
 3. **Ufać Bożemu miłosierdziu:** Żaden grzech nie jest tak wielki, aby Bóg nie mógł go przebaczyć. Jego miłość jest silniejsza niż nasze słabości.
 4. **Służyć innym:** Judasz skupił się na sobie, ale wezwanie Jezusa polega na służeniu innym z pokorą i miłością, naśladowaniem Jego przykładu.
-

Zakończenie: Wezwanie do nawrócenia

Zdrada Judasza przypomina nam, że grzech jest rzeczywistością w naszym życiu, ale nie ma ostatniego słowa. Wielki Czwartek zaprasza nas, byśmy spojrzeli na Jezusa, który, mimo że został zdradzony, oferuje nam swoją miłość i przebaczenie. W tym świętym dniu prosimy o łaskę rozpoznania naszych błędów, szczerego nawrócenia i zaufania Bożemu miłosierdziu.

Niech historia Judasza zainspiruje nas, byśmy nie popadali w rozpacz, ale zwracali się ku Jezusowi, Zbawicielowi, który kocha nas bezwarunkowo. Jak przypomina nam św. Paweł: „Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska” (Rz 5,20). W ten Wielki Czwartek otwórzmy nasze serca na Bożą łaskę i pozwólmy, by Jego miłość nas przemieniła.